మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

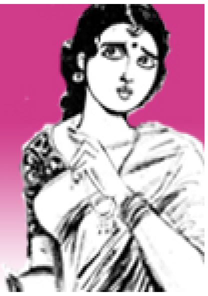

(గత సంచిక తరువాయి)

15వ భాగం

రాత్రంతా ఆలోచనలతో నిద్రపట్టక అటూ, ఇటూ అసహనంగా దొర్లుతూ తెల,తెల వారేముందు నిద్రలోకి జారిన తేజకి మెలకువ వచ్చేసరికి “సూర్య” కిరణాలు ప్రేమగా స్పృశిస్తున్నాయి.

నిద్రపోయిన నాలుగు గంటల సమయం.. సూర్య తలపులే.. ఇల్లంతా తిరుగుతూ “తేజా! మహాతేజా!” తెరువు– కళ్ళు తెరువు. అప్పుడే కళ్ళు మూయకు.. రెప్పవాల్చే సమయంలోనే సమీకరణాలు మారిపోతున్న ప్రపంచంలో ప్రతి క్షణం అప్రమత్తంగా ఉండకపోతే, నువ్వు నిర్మించుకున్న ఈ కోట కూలిపోయే ప్రమాదం ఉంది.. నువ్వింకా సాధించాలి.. లే.. లే” తనని రెండుభుజాలు పట్టుకుని బలవంతంగా లేపుతున్న ఆ చేతుల స్పర్శ... ఆ స్వరం.. హృదయాన్ని మీటుతొంది.

“లేస్తాను సూర్యా! లేస్తాను.. నువ్విచ్చిన బలంతో చాలా దూరం నడిచాను..నా గమ్యం చేరడానికి ఇంకా బోలెడు దారి మిగిలిఉంది సూర్యా.. లేస్తాను..నీ మీద ఒట్టు..” చాచిన చేతికి మంచం పక్కన ఉన్న కాబినెట్ తగిలింది.

కళ్ళు బలవంతంగా తెరిచాడు. ఒళ్ళంతా రెండు మిషన్ ల మధ్య తొక్కివేస్తున్నట్టు ఉంది. తలంతా బరువుగా ఉంది.. పక్కకి ఒత్తిగిలి తిరిగి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. మొబైల్ మోగింది. ఆన్సర్ చేయాలి అనిపించలేదు. కళ్ళు తెరిచి ఆ రింగ్ ఎక్కడ నుంచో కూడా చూడాలనిపించలేదు. ఒకసారి ఆగి తిరిగి మోగింది. అలా మూడు, నాలుగు సార్లు ఆగుతూ, మోగుతూ ఉంటే , విసుగ్గా తలగడ కింద పెట్టుకున్న మొబైల్ తీసి చూసాడు. మేఘన కాలింగ్ అని కనిపించింది. ఇంత పొద్దున్నే షూటింగ్ కా! బద్ధకంగా ఆన్సర్ బటన్ నొక్కి , బరువుగా ఉన్న స్వరంతో “చెప్పమ్మా!” అన్నాడు.

“సర్.. ఆర్ యు ఆల్ రైట్.. మీరు ఫోన్ లిఫ్ట్ చేయకపోతే కంగారు పడ్డాను..” మేఘన స్వరంలో కంగారు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

“ఎందుకమ్మా కంగారు.. ఇప్పుడేగా తెల్లవారింది “ తనకోసం ఎంతో అభిమానంతో అన్నిసార్లు ఫోన్ చేసిన ఆమె అభిమానానికి కరిగిపోతూ అన్నాడు.

“సర్.. టైం పదకొండు దాటింది “

“వాట్?” అతని చేతిలో మొబైల్ జారిపడబోయింది. గట్టిగా పట్టుకుని గబుక్కున లేచి కూర్చుని వాల్ క్లాక్ చూసాడు.

నిజమే 11. దాటి పన్నెండు నిమిషాలు..

“ ఓ మై గాడ్... కాల్ యు బాక్ “ అని ఫోన్ ఆఫ్ చేసి, కాలిమీద జారుతున్న బ్లాంకెట్ విసిరేసి మంచం దిగాడు.

పనిమనిషి వచ్చి ఎన్నిసార్లు కాలింగ్ బెల్ కొట్టి, కొట్టి వెళ్ళిపోయిందో.. పాల పాకెట్ బయట ఉండి ఉంటుంది బ్యాగ్ లో..

చక,చకా బ్రష్ చేసుకుని టవల్ తో మొహం తుడుచుకుంటూ డోర్ తెరిచాడు. డోర్ పక్కన షూ రాక్ మీద కూర్చుని ఉంది ఓ అమ్మాయి.. ఆ అమ్మాయిని చూస్తూనే ఉలిక్కిపడ్డాడు..

“నువ్వా.. నువ్వు.. ఎంత సేపైంది వచ్చి.”

ఆమె మాట్లాడలేదు.. తల వంచుకుని నిలబడింది.

ఆమె వాలకం చూస్తుంటే నార్మల్ గా అనిపించలేదు.. రెండో రెక్క కూడా తెరిచి” లోపలికి రా” అన్నాడు.

ఆహ్లాద బాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని లోపలికి వచ్చింది.

గోడకి తగిలించి ఉన్న బ్యాగ్ లో నుంచి పాల పాకెట్ తీసుకుని డోర్ వేసి ఆహ్లాద వైపు చూస్తూ అడిగాడు “పనిమనిషి వచ్చి వెళ్ళిందా... నువ్వు వచ్చి ఎంతసేపు అయింది.?”

ఆహ్లాద నెమ్మదిగా చెప్పింది.. “ నేను ఉదయం ఎనిమిదింటికి వచ్చాను. నేను వచ్చాక ఎవరూ రాలేదు.. మూడు, నాలుగు సార్లు కాలింగ్ బెల్ నొక్కి, మీ షూ బయటనే ఉంది కదా ఇంట్లోనే ఉంటారు అని ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాను. పని ఏదన్నా ఉంటే చెప్పండి నేను చేస్తాను “ అంది.

ఆ మాటలకి అతని పెదవుల మీద చిన్న మందహాసం మెరిసి మాయమైంది. సమాధానం చెప్పకుండా వంట గదిలోకి వెళ్ళిపోయి, పాలు గిన్నెలో పోసి, స్టవ్ మీద పెట్టాడు. అక్కడ నుంచి డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చి, టేబుల్ మీద బ్రెడ్ బాక్స్ లో ఉన్న బ్రెడ్ తీసి ఆహ్లాద వైపు చూస్తూ అడిగాడు. బ్రెడ్ తింటావా!”

తింటాను అన్నట్టు తల ఊపింది.

పాపం ఆకలేస్తున్నట్టుంది జాలిగా అనుకున్నాడు. ఆమె అలసిన వదనం చూస్తుంటే చాలాసేపు నుంచి తనకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్న అలసట కనిపిస్తోంది.

ఈ అమ్మాయికి ఎందుకో తన మీద ఇంత ఇంట్రెస్ట్ అనుకుంటూ స్టవ్ వైపు నడిచాడు.

ఆహ్లాద సోఫాలోంచి లేచి అతని వైపు నడిచింది.

రెండు మగ్స్ లో ఇన్స్టంట్ కాఫీ కలిపి ఆమె చేతికి ఒక కప్పు ఇచ్చాడు. " ఫ్రిడ్జ్ లో జామ్ ఉంది ఇవ్వనా ! " అన్నాడు తోస్తర్ లో పెట్టిన బ్రెడ్ తీస్తూ.

"తరవాత తింటాను" అంది .

ఇద్దరూ సోఫా వైపు నడిచారు. కాఫీ సిప్ చేస్తూ అడిగాడు.. "ఇప్పుడు చెప్పు ఎందుకింత ఉదయాన్నే వచ్చావు."

ఆహ్లాద ప్రస్తుతం కాఫీ తాగడం తన కర్తవ్యమ్ అన్నట్టు మాట్లాడకుండా కూర్చుంది.

అతను కొన్ని క్షణాలు ఆమె వైపే తదేకంగా చూస్తూ.. గొణుక్కున్నట్టు అన్నాడు.. "ఎక్కడో చూసాను"

ఆహ్లాద కనురెప్పలు ఎత్తి అతని వైపు చూసింది.

"నిన్న మీరు సడన్ గా ఎమోషనల్ అయారు.. ఇంటర్వ్యూ మధ్యలో ఆపేసి వెళ్ళిపోయారు. నేను తట్టుకోలేకపోయాను. మీరెందుకలా అయారు? "

అతను ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. " నీకెందుకంత టెన్షన్ ?" అన్నాడు.

"మీరు నా అభిమాన ఆర్టిస్ట్.. మీ జీవితం ఎంత విషాదమో తెలుసుకుంటున్న కొద్దీ దుఃఖం ఆపుకోలేక పోయాను. నేనే కాదు.. ఎందఱో అభిమానులు బాధపడి ఉంటారు కదా.. మీరలా మధ్యలో వెళ్ళిపోతే అందరూ టెన్షన్ పడతారు.. చానెల్ కి ఎన్ని ఫోన్ కాల్స్ వెళ్ళాయో తెలుసా.. నేను మేఘనని అడిగాను.. కంటిన్యూస్ గా వస్తూనే ఉన్నాయిట. ఆ తరవాత ఏమయింది చెప్పరూ ప్లీజ్.."

తేజ ఆమె వైపే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. ఆ చూపులకి ఇబ్బంది పడుతూ అంది.." ఇవాళ కంటిన్యూ చేస్తారా... ఛానెల్ కి ఎప్పుడు వెళ్తారు?"

"వెళ్ళను" ఖాళీ కప్పు టీ టేబుల్ మీద పెట్టి అన్నాడు.

"వెళ్ళరా.. ఎలా.. సగంలో ఆపేస్తే ఎలా?" నేరస్తుడిని చూసినట్టు అతని వైపు చూసింది.

అతను సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు.. "సగంలో ఆపేయడం ఏంటి? నా జీవితం అసంపూర్ణ చిత్రం.. సంపూర్ణం అయాక అదే తెలుస్తుంది" అన్నాడు.

ఆహ్లాద అయోమయంగా చూసింది. నెమ్మదిగా అభ్యర్థిస్తున్న స్వరంతో అంది "సర్! ప్లీజ్.. చెప్పండి. తరవాత ఏమైంది?"

అతను సరిగా కూర్చుంటూ " ఎందుకు మీ అందరికీ అంత కుతూహలం.. నా జీవితం పట్లనేనా! అందరు సెలెబ్రిటీల గురించి ఇలాగే ఆలోచిస్తారా!"

ఆహ్లాద కాఫీ కప్పు టీ టేబుల్ మీద పెట్టి అంది.. "మీ కొనసాగింపులో నా కొన్ని ప్రశ్నలకి సమాధానం దొరుకుతుందని ఆశ."

"నీ ప్రశ్నలా ఏమిటవి? "

"చెప్పలేను.. మీ కథ పూర్తిగా విన్నాక చెబుతాను.. "

అతను ఆమె వైపు రెప్పవేయకుండా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఇవే కళ్ళు, ఇవే పెదవులు.. కదిలే మేఘాల్లాంటి కురులు.. ఇదే నవ్వు..ఎవరీమె?

అతని కళ్ళ ముందు పొరలు, పొరలుగా విడిపోతూ.. ఏవో జ్ఞాపకాలు.. ఏవో రూపాలు..

గబుక్కున లేచాడు.. " బ్రెడ్ తిను.. నేను రెడీ అయి వస్తాను." అంటూ వేగంగా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆహ్లాద కళ్ళు మెరిసాయి.. అతను లోపలికి వెళ్ళిపోగానే ఖాళీ కప్పులు తీసుకుని వెళ్లి సింగ్ లో వేసింది. బ్రెడ్ ఒక స్లైస్ తీసుకుని మునిపంటితో కొరుకుతూ హాల్లోకి వచ్చి గోడలకి ఉన్న పెయింటింగ్స్ చూడసాగింది.

ఇరవై నిమిషాల్లో తెల్లని నిలువు చారల షర్టు, నేవీ బ్లూ కలర్ ప్యాంట్ .. షాంపూ చేసిన క్రాఫ్ గాలికి సున్నితంగా కదులుతుంటే వచ్చాడు.

కారు కీస్ తీసుకుని "కం" అంటూ డోర్ వైపు నడిచాడు.

చేతిలో మిగిలిఉన్న బ్రెడ్ ముక్క నోట్లో పెట్టేసుకుని, చేయి చున్నీకి తుడుచుకుంది. అతను భుజాల మీద నుంచి వెనక్కి తిరిగి ఆమె వైపు చూసి, అక్కడ నాప్ కిన్ ఉంది కదా! అన్నాడు డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర ఉన్న కుర్చీమీద పెట్టిన నాప్ కిన్ వైపు కళ్ళతో చూపిస్తూ.

సిగ్గుగా నవ్వి,, "పర్లేదు పాతదే డ్రెస్" అంటూ సోఫా దగ్గరకు పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళి, గబ,గబా బ్యాగు భుజానికి తగిలించుకుని, అతడిని అనుసరించింది.

లిఫ్ట్ లో కూడా అతను ఓరకంట ఆ అమ్మాయిని గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.. ఎక్కడో చూసాను అనుకున్నాడు.

కారు చానెల్ వైపు కదిలాక ఆహ్లాద మేఘన నెంబర్ కి రింగ్ చేసింది.

ఆనంద్ నగర్ లోని స్టూడియో లో సరిగ్గా ముందురోజు కూర్చున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు తేజ. కెమెరా ఆన్ అయింది. మేఘన ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తోంది తేజ వైపు..

ఆమె వైపు చిరునవ్వుతో చూసి " ఏదన్నా అడుగుతారా " అన్నాడు తేజ.

మేఘన తడబడింది.. అది,ఆది మీ పేరు.. తేజ.. మహా తేజ కదా.. "

అతను సన్నగా నవ్వాడు.. " అవును.. అనామకుడి పేరు మహా.. తరవాత ఆ మహాలో తేజస్సుని నింపిన వారి ద్వారా తేజ చేరింది. "

" ఎవరు? చ.. చంద్రకాంత్ గారేనా..!"

తేజ నవ్వుతూ నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు.. అందరూ ఉత్సుకతతో అతని సమాధానం కోసం చెవులు రిక్కించి కూర్చుని చూడసాగారు. అతని స్వరం గంభీరంగా పలికింది.

" నా జీవితంలో ప్రతి దశలో నన్ను అర్థం చేసుకుని, ఆదరించి మనసుకి చేరువైన వాళ్ళు చాలా మంది ఉన్నారు. వారిలో చంద్రకాంత గారు ఒకరు.. వారి తరవాత వచ్చిన వ్యక్తీ నా జీవితాన్నే కాదు, నన్నే పూర్తిగా మార్చేశాడు.. అతను ఎవరో చెబుతాను.."

కెమెరా ఆన్ అయింది. అందరూ అలర్ట్ గా అయారు. అక్కడ పిన్ డ్రాప్ సైలెన్సు ఆవరించింది. ఆహ్లాద ఊపిరి బిగబట్టుకుని కూర్చుంది అతని సమాధానం కోసం. అతను తన కథ కొనసాగించాడు.

"చంద్రకాంత్ గారు, లక్ష్మిగారు ఆరోజు అల్లా చెప్పిన తరవాత మహా మెదడు మళ్ళి తుపాను సముద్రంలా అల్ల కల్లోలంగా మారింది.. తన జీవితం ఏమవుతోందో అర్థం కాలేదు.. రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. అలా తోటలో తిరుగుతూ భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచిస్తూ గడిపాడు..

ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం చనిపోయిన మాగాడు మళ్ళీ బతుకుతాడా! మళ్ళీ జీవితం ఫుట్ పాత్ మీదకి వెళుతోందా! మెదడంతా గందరగోళం... మహా తిరిగి మాగాడు అవబోతున్నాడా! మహా అంతరించిపోతున్నాడు.. మాగాడు వాడిని తరిమి కొట్టబోతున్నాడు..ఎలా! అలా జరక్కూడదు.. మాగాడు ఈ పోరాటంలో ఓడిపోవాలి.. మహా గెలవాలి.. ఎస్ గెలవాలి..

'జీవితం ఎప్పుడూ సవాళ్ళను విసురుతూనే ఉంటుంది దానిని ఎదుర్కొని నిలచిన వారికే విజయం సొంతం అవుతుంది." చంద్రకాంత్ స్వరం మారుమోగుతోంది.

ఆలోచనలకు ఒక రూపం రావడంలేదు.. మనసంతా ఘనీభవించినట్టుగా ఉంది..

ఒక్క నిమిషంలో జీవితం ఏమి మారదు.. కానీ ఆ ఒక్క నిమిషం ఆలోచించి తీసుకొన్న నిర్ణయం మాత్రం జీవితాన్ని మార్చేస్తుంది. ఇప్పుడు తను తీసుకునే నిర్ణయం మీద భవిష్యత్తు ఆధారపడి ఉంది. . ఆలోచించి, ఆలోచించి ఎప్పుడో అర్ధరాత్రి నిద్రలోకి జారాడు. .

తెల్లవారక ముందే గభాల్న మెలకువ వచ్చింది.. ఇప్పుడు వాడి మనసు కురుక్షేత్రం తరవాత యుద్ధభూమిలా ఉంది.. నెమ్మదిగా మాగాడిని తరిమికొట్టి మహా ని ఆహ్వానించాడు. కొంచెం తేలికైన మనసుతో నిద్ర లేచి స్నానం చేసి నేరుగా బీచికి వెళ్ళాడు.

కొంచెం దూరంలో సముద్రం ... కెరటాలతో తుళ్ళిపడుతూ.. హోరు పెడుతూ... ఘోషిస్తూ..

అలా ఇసకలో నడుచుకుంటూ కెరటాలకు దగ్గరగా వెళ్ళాడు. కెరటాలు ఇసకను శుభ్రంగా కడిగి, చల్లని, మెత్తని శయ్య తయారుచేసి ఆహ్వానించాయి.   ఆ తడి ఇసకలో అక్కడే కూర్చున్నాడు. ఓ పెద్ద అల వచ్చి పరామర్శించి వెళ్ళిపోయింది. ఆ అలని చేతికి చిక్కించుకోడానికి ప్రయత్నించాడు. ఫకాల్న నవ్వి పారిపోయింది. నీక్కూడా నేను అలుసే కదూ ! అనుకున్నాడు విరక్తిగా.

ఇవాళ తన జీవితంలో అత్యంత ముఖ్యమైన రోజు. ఇప్పటివరకూ విధి బతికించింది.. ఇక నుంచీ తన బతుకు తనే బతకాలి. ఎలా? ఎలా? చెవుల్లో ఘోష ... మహా సముద్రపు ఘోష.. విధి తనని పేవ్మెంట్ మీద నుంచి చంద్రకాంత్ గారి భవనానికి తీసుకుని వెళ్ళింది. అయిపొయింది.. అక్కడ తన కథ ముగిసింది.. ఇంకో చోట,, ఇంకో కథ ... వాళ్ళు మాత్రం ఎన్నాళ్ళు భరిస్తారు తన బాధ్యత.. చేయగలిగింది చేసారు.. తను వాళ్ళకి ఏమవుతాడు! ఏమి కాదు..ఎవరికీ ఏమి కాదు.. సింహాచలానికి ఏమవుతాడు? ఏమికాదు... నేనెవరు? ఒక్కసారి అతని మనసులో ఒక ప్రశ్న కెరటంలా లేచింది.

మోకాళ్ళ చుట్టూ పెనవేసి ఉన్న ఆ చేతులమీద కొన్ని అక్షరాలూ కనిపిస్తున్నాయి.

నేను అనాథని...

అనాథ .. తెలుగు డిక్షనరీలో నుంచి ఈ పదం , ఇంగ్లీషు నుంచి orphan అనే పదం తొలగించబడితే బాగుండు. తుళ్ళి పడుతున్న సముద్ర కెరటాలను చూస్తూ అనుకున్నాడు మహా. మెత్తటి ఇసకలో రెండు కాళ్ళు మడుచుకుని, రెండు చేతులతో మోకాళ్లను పెనవేసుకుని, మడచిన కాళ్ళ మీద గడ్డం ఆనించి సముద్రం వైపు చూస్తున్నాడు. ప్రభాత కిరణాలు వెచ్చగా తడుముతూ కుశలం అడుగుతున్నట్టు అనిపించింది.. రేపటి నుంచీ మళ్ళీ మనిద్దరం నేస్తాలం అని భుజం తట్టి మరీ చెబుతున్నట్టు అనిపించింది.

కొంచెం దూరంలో బేస్తవాళ్ళు వలలు పడవల మీద ఆరేసుకుని కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

యువతీ, యువకులు, పిల్లలు, కొందరు మధ్య వయస్కులు, పర్యాటకులతో విశాలమైన సముద్రతీరం సందడిగా ఉంది. పెద్దవాళ్ళు పిల్లల చేతులు పట్టుకుని, వాళ్ళు ఉత్సాహంతో ఎక్కువ లోతుకి వెళ్ళకుండా, హెచ్చరిస్తూ కెరటాలతో ఆడుకోడానికి సాయం చేస్తున్నారు.

నేను అనాథని .. మహా కళ్ల నుంచి రెండు నీటి బొట్లు రాలి ఇసకలో పడి ఇంకిపోయాయి.

"మీ అమ్మా, బాబు ఎవరురా.. ? "

" మా అమ్మ, అయ్యా లేరు చచ్చిపోయారు,"

"అయ్యో అనాథవా.. "

"అలా అనొద్దు.. నన్ను అనాథ అనొద్దు."

"మరి ఎవరూ లేని వాళ్ళని ఏమంటారు?"

అవును ఏమంటారు? వాడి కళ్ళ ముందు చేతులు కాళ్ళు ఆడిస్తూ ఒక ప్రశ్న చిత్రమైన ఆకారం పొంది వికృతంగా కదిలింది.

"ఏదో ఒకటి అనాలిగా ఏమంటారు? చెప్పు "

అవును ఏమంటారు? దిక్కులేని వాడు అనచ్చా .. అలా అన్నా ఆ పదం కూడా గుండెని కోస్తుంది కదా అనిపించుకున్న వాళ్ళకి. మరెలా? అమ్మా, నాన్నా లేని వాడు.. అది ఇంకా ఎక్కువ దుఖం ..

ఉధృతంగా ఎగసిపడే అలలతో తీరాన్ని దాటి చుట్టు పక్కల ఉన్న గుడిసెలను, కొట్లను తన గర్భంలోకి లాక్కుంటూ ప్రజా జీవనాన్ని అస్తవ్యస్తం చేయడానికి దూసుకువస్తున్నాడు సముద్రుడు.

ఎప్పుడు సముద్రాన్ని చూసినా ఇదే భావన కలుగుతుంది వాడికి.

పదేళ్ళ క్రితం తన కళ్ళతో చూసిన బీభత్సాన్ని మర్చిపోడు. ఆ భీభత్సం తన జీవితంలో సృష్టించిన అల్లకల్లోలం కూడా మర్చిపోడు. అయినా సముద్రం దగ్గరకు రాకుండా ఉండలేడు. ఉవ్వెత్తున లేచి ఒడ్డును తాకి ఇసకతో పాటు తన తల్లి,తండ్రులనే కాక అనేకమందిని తనతో తీసుకుని వెళ్ళిపోయిన సముద్రుడు ఏనాటికైనా అమ్మా, నాన్నల్ని తిరిగి తేకపోతాడా, తన చేతికివ్వకపోతాడా అని ఆశగా చూస్తూ ఉంటాడు.

ఇప్పుడు మళ్ళీ తన జీవితంలో తుపాన్ రాబోతోందా? తన జీవితాన్ని అల్లకల్లోలం చేయబోతోందా!

ఎందుకు? ఎందుకిలా తన జీవితంతో చెడుగుడు ఆడుకుంటోంది విధి.

అతనికి సమాధానం చెప్పడం ఇష్టం లేనట్టు అతని పాదాలను తాకకుండానే వెనక్కి వెళ్ళిపోయాయి కెరటాలు.

తడి ఇసక అతని పాదాల కింద చల్లగా తగులుతూ ఎన్నో కధలు చెప్పడానికి ఉవ్విళ్ళూరుతున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది.

మోకాళ్ళ మధ్యలో తలదాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగాడు.

అతని భుజం మీద వెచ్చగా తగిలింది. తడి కళ్ళతో ఆ చేయి వైపు అక్కడి నుంచి ఆ చేయి తాలూకు వ్యక్తి వైపు చూసాడు.

డి ఎస్ .పి చంద్రకాంత్ యూనిఫాం లో..

గబుక్కున కళ్ళు తుడుచుకుని లేచి నిలబడ్డాడు.

“ఎందుకేడుస్తున్నావు?” మృదు గంభీరంగా అడిగాడు ఆయన,.

మహా మాట్లాడలేదు.. తల వంచుకుని కుడికాలి బొటన వేలితో ఇసకలో సున్నాలు చుట్టసాగాడు.

ఆయన అది చూసి అతని భుజం మీద చేయేసి అన్నాడు. “ చూసావా! ఇంత దు:ఖంలో కూడా నీలో నిబిడీకృతం అయి ఉన్న కళ ఎలా నీ మెదడు పొరలని చీల్చుకుంటూ ఉబికి వస్తోందో! అప్రయత్నంగానే, నీ కాలి వేలితో కూడా ఏదో చేయడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నావు.”

ఆయన అలాగే భుజం మీద చేయేసే ఆ ఇసకలో అడుగులు వేస్తూ అన్నాడు. “ మహా ! ఈ సముద్రం ఉంది చూడూ! ఇది మానవజీవితానికి నిర్వచనంలాంటిది.. ఈ ఇసక, ఈ కెరటాలు... సముద్రం ఘోష ఇదంతా జీవన నేపధ్యం. నిజానికి ప్రతి మనిషీ ఒక జాలరే.. కూలిపోయిన జీవనవృక్షాల వేళ్ళను వెతుక్కోడానికి వలలు తిరిగి, తిరిగి వేస్తూనే ఉంటాడు.. ఈ హోరులో జీవనగానానికి శృతి, లయల సంగతులు సమకూర్చుకుంటాడు... జారిపోయిన ఆశల ముత్యాలు ఏరుకోడానికి ఈ మెత్తటి ఇసకలో పాదాలు జొనిపి అన్వేషిస్తూనే ఉంటాడు. మనిషి ఆశాజీవి. నువ్వు ఒక జాలరి కొడుకువి.. మీ నాన్న హోరుగాలి హెచ్చరిస్తున్నా, కెరటాలు తోసేస్తున్నా ఏదో ఆశతో మహా సముద్రంలో ప్రాణాలకు తెగించి లోలోతులకు వలలేస్తూ తనకు కావాల్సిన చేపలు పట్టడానికి సాహసం చేసాడు. ఇంక గెలుపు, ఓటములంటావా! అవి దైవాధీనాలని పెద్దలు ఎప్పుడో చెప్పారు. నిన్ను నా దగ్గరే జీవితాంతం ఉంచుకోడానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు.. కానీ నేను శాశ్వతం కాదు.. నేను లేకపోతే నువ్వేంటి? మహా ! ఒకటి పక్కన సున్నా ఉంటే పది అవుతుంది... సున్నా పక్కన ఒకటి ఉంటే! జాగ్రత్తగా విను.. ఈయన మాటలు అర్థం కావడం లేదు అనుకోవద్దు.. జీవితాన్ని అర్థం చేసుకోడానికి ఏ యూనివర్సిటీ చదువు అవసరం లేదు.. అనుభవాలు చాలు.. అవే పాఠాలు. నువ్వు పదిమందిలో ఒకడిగా కాదు, ఒక్కడు.. అంటే నెంబర్ ఒన్ అనిపించుకోవాలి. అదే నా కోరిక ..

ఎస్ ... నువ్వు నెంబర్ వన్ అనిపించుకోవాలి. నీ జీవితం అనే సముద్రంలో ఒక పెద్ద తిమింగలాన్ని పట్టుకోడానికి పెద్ద వల తీసుకుని బయలుదేరావు.. పట్టుకో.. ఆ తిమింగలం పేరు సక్సెస్ ... విజయం ... ఎస్ నువ్వు విజయం సాధించాలి.. ఇంకోసారి ఈ సముద్రాన్ని చూసినప్పుడు నీ కంటి నుంచి నీరు రావద్దు.. విజయ దరహాసం రావాలి. “

మహా తల తిప్పి ఆయన మొహంలోకి విచిత్రంగా చూసాడు. “ అయ్యగారూ! నాకు చదువులేదు, బతకడానికి కావలసిన ధైర్యం లేదు.. నా మనసులో ఏముందో ఎదుటివారికి అర్థం అయేలా చెప్పగలిగే భాష కానీ భావ వ్యక్తీకరణ కానీ ఏమి లేదు.. అలాగని నేను బతకలేను అనడం లేదు.. అమ్మా, నాన్న నా ఊరు, నా వాళ్ళు అందరినీ విధి మింగేసిన రోజు నేనసలు మనిషిని అవునో కానో కూడా నాకు తెలియని స్థితిలో బతికాను. నేనెవరో, ఎక్కడి నుంచి వచ్చానో నా పేరు, ఊరు ఏమి తెలియని అయోమయపు స్థితిలో సింహాచలం అమ్మ ఆదరించింది.. ఆకలి, దాహం తీర్చింది.. బతుకు అవసరం చెప్పింది... ఆమె కూడా కాలగర్భంలో కలిసిపోయాక బతకాలంటే తిండి, నీళ్ళు కావాలని మాత్రం తెలిసింది. ఆ తిండి నీళ్ళు సంపాదించుకోడానికి ఆ దేవుడు నాకు కొన్ని గీతలు గీయడం నేర్పాడనుకున్నాను. ఆ గీతలకి నాకు తెలిసిన కొన్ని ఆకారాలు ఇచ్చాను. ఆ ఆకారాలు దేవుళ్ళని, ఆ దేవుళ్ళ మీద భక్తితో జనం చిల్లర వేస్తున్నారని కూడా నాకు తెలియదు.. ఆ చిల్లరతో ఆకలి తీర్చుకుంటూ పేవ్మెంట్ మీద బతికాను. అప్పుడు కూడా చచ్చిపోవాలన్న ఆలోచన నాకు రాలేదు.

ఆ తరవాత మీరు నన్ను చేరదీశారు. అసలు బతుకంటే ఏంటి? మనిషి లక్షణాలేంటి అనేవి నేర్పారు. రెండు కాళ్ళ మీద నిటారుగా నిలబడడం నేర్పారు. నడవడం నేర్పారు.. కానీ సార్ ఆ నడక ఎక్కడి నుంచి ఎక్కడిదాకా అని మీరు చెప్పలేదు.. నాకూ తెలియదు. బతకడం తెలుసు నాకు కానీ, అందంగా, విజయవంతంగా, కళాత్మకంగా బతకడం తెలియదు.

మీరు చెప్పే సక్సెస్ అంటే ఏమిటో, అది ఎలా సాధించాలో నాకు తెలియదు.. మీరు నాకు ఒక విద్య నేర్పించారు కానీ అది నాకు ఉపాధి అవుతుందో లేదో తెలియదు.. ఇదివరకులా పేవ్మెంట్ మీద పడుకుని, పక్కన రోడ్డు మీద ఆ విద్య ప్రదర్శించలేను. నాకు, నాకు భయంగా ఉంది. ఈ నాగరిక సమాజంలో నేను ఒక గొంగళిపురుగులాంటివాడిని. నేను ఎలా బతకగలను!" రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని రోదించసాగాడు మహా .

ఆయన ధృడంగా అన్నాడు "బతకగలవు... విజయం అనేది కంటికి కనిపించదు. విజయం సాధించాలి అన్న కాంక్ష హృదయంలో జనించి, మేధస్సులో పరిమళిస్తుంది." ఆయన స్వరం మృదువుగా మారింది. "నిన్నిలా ఉన్నపళంగా రోడ్డు మీదకి పంపిస్తాను అని ఎలా అనుకున్నావు? నిన్ను నువ్వు తెలుసుకునే వరకు నీకో అండ, దండ ఏర్పాటు చేసి పంపిస్తాను సరేనా." ఆయన జేబులో నుంచి ఒక విజిటింగ్ కార్డ్ తీసాడు. "ఇదిగో ఇది నా స్నేహితుడిది... హైదరాబాద్ లో రైల్వే లో మంచి హోదాలో ఉన్నాడు. వాడికి నీ గురించి చెప్పాను. నీకు తప్పకుండా సాయం చేస్తాడు. నీకో ఉపాధి కూడా చూపిస్తాడు. నిన్ను హైదరాబాద్ పంపించే ఏర్పాట్లు చేస్తాను. "

కన్నీటితో తడిసిన చేయి చాచాడు. ఆయన విజిటింగ్ కార్డ్ అతని చేతిలో పెట్టాడు. ఇంగ్లిష్ లో సర్వోత్తమ రావు , ఇండియన్ రైల్వేస్ అక్షరాలు చదివాడు. ఆయన కళ్ళల్లోకి చూసాడు. ఆయన మెత్తగా నవ్వాడు.. ఆ నవ్వులో అభయం కనిపించింది మహాకి .. అప్పటివరకూ వేదనతో తల్లడిల్లిన హృదయం మీద చల్లని జల్లు కురిసినట్టుగా అనిపించింది."

అప్పటివరకు మహాతేజ చెబుతున్న ఆయన జీవితగాథ వింటున్న మేఘ, కెమెరా యూనిట్, ప్రోగ్రాం హెడ్, ఇతర టెక్నికల్ స్టాఫ్ అందరూ కూడా తేజ మాట్లాడడం ఆపేయడంతో అప్పటివరకూ లీనమై చూస్తున్న సినిమా అయిపోయినట్టు దీర్ఘంగా శ్వాస తీసుకున్నారు..

రికార్డింగ్ ఆపేసి " వారికి కాఫీ ఆఫర్ చేయండి" అన్నాడు ప్రొడక్షన్ హెడ్..

ఒక కుర్రాడు ఫ్లాస్క్ లో సిద్ధంగా పెట్టుకున్న కాఫీ తీసుకుని వచ్చి ఇచ్చాడు.

కాఫీ నెమ్మదిగా సిప్ చేస్తూ చిరునవ్వుతో అడిగాడు.. " మీ అందరినీ బోర్ కొట్టిస్తున్నానా !"

" ఓ....నో సర్... వెరీ ఇంటరెస్టింగ్... మీ జీవితం మాలాంటి వాళ్లకి స్ఫూర్తినిస్తుంది.." అంది మేఘ..

అతను మాట్లాడలేదు.. నీలం రంగు బాక్ గ్రౌండ్ ని, డెకోరేషన్ ని పరిశీలనగా చూస్తూ కాఫీ తాగడం పూర్తి చేసి “ కంటిన్యూ చేద్దామా ! “ అన్నాడు.

ష్యూర్ అంటూ అందరూ వారి, వారి పనుల్లో అలర్ట్ అయారు.

మేఘ సంకేతాలు అందుకుని “ సర్! మీ జీవితంలో జరిగిన ప్రతి సంఘటనా ఎంతో ఉత్తేజపూరితంగా ఉంది.. వింటుంటే రోమాలు నిక్కబొడుచుకుంటున్నాయి.. చంద్రకాంత్ లాంటి వ్యక్తులు అంత మంచివాళ్ళు ఈ సమాజంలో ఉన్నారా అనిపిస్తోంది..” అంది.

“ ఉండేవారు అనడానికి ఆయనే ఒక నిదర్శనం.. ఇప్పుడు ఉన్నారా అంటే చెప్పలేను.. కాలం మారిపోతోంది.. విలువలు మారిపోతున్నాయి.. అనుబంధాలు అన్నీ డబ్బు చుట్టూ అల్లుకుని పోతున్నాయి.. ఈ స్వార్ధపూరిత ప్రపంచంలో అలాంటి వ్యక్తులు ఉంటారని ఆశించడం సాహసమే అనుకుంటా నేను..”

“ అవును సర్.. మీరన్నది నిజం అనిపిస్తుంది కొన్ని సంఘటనలు చూస్తుంటే.. అయితే మిమ్మల్ని చంద్రకాంత్ గారు ఎక్కడికి పంపించారు? ఆ తరవాత ఏం జరిగింది? ఈ విషయాలు తెలుసుకోవాలని మా అందరితో పాటు ప్రేక్షకులు కూడా టెన్షన్ గా ఉన్నారు.”

తేజ ప్రశాంతంగా అన్నాడు.. “ చెప్తాను.. మీకు చెప్పడం కాదు.. నా జీవితాన్ని నేనే రివైండ్ చేసుకుంటున్నాను. ఎంత దూరం ప్రయాణించామో, ఏ గమ్యాన్ని చేరామో తరచూ నడిచి వచ్చిన బాటని తడిమి చూసుకోవాలి.. లేకపోతే ఆ దారి మర్చిపోతాము. నా జీవితంలో మరో ముఖ్యమైన, కీలకమైన మలుపు అక్కడి నుంచే మొదలైంది.”

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS